

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. Стара Загора, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, XIII–ТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Жения Иванова

при участието на секретаря Невена Иванова
като разгледа докладваното от Жения Иванова Гражданско дело №
20225530102334 по описа за 2022 година

Предявени са кумулативно обективно съединени искове с правно
основание чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ и с правно основание чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът „ДАНИ 64“ ЕООД твърди в исковата си молба, че К. П. М. бил
назначен в ищцовото дружество на длъжност „шофьор“ съгласно Трудов
Договор № *****г. В задълженията на служителя влизало освен
управление на лекотоварен автомобил и изпълнение на длъжностите,
изброени в длъжностна характеристика, неотменна част от описания трудов
договор, като основна сред тях била да приема сумите по заплащане на
стоката, която доставя, като ги отчита в счетоводството на дружеството и
носи отговорност за тях, както и да попълва необходимата документация.

За осъществяване функциите на служителя от страна на работодателя
му било предоставено МПС - л.а. „*****“ с ДКН *****,
посредством което М. трябвало да извозва получената стока до склада, нает
от дружеството и в следствие да доставя същата в различни търговски
обекти - контрагенти на дружеството. „ДАНИ 64“ ЕООД ползвал към онзи
момент помещение под наем с площ от 13 кв. м., находящо се в
Производствен корпус, на втори етаж от сграда в ***** . Това
било и мястото на домуване на МПС.

Дружеството се занимавало с продажба и препродажба на хляб и тестени изделия. Част от доставките на такива изделия се осъществявали директно в склада на дружеството, където били получавани от ответника М., а друга част последният получавал от самия доставчик, след което ги извозвал до склада или директно до фирмите, получатели на стоката. Всички получени стоки М. трябвало да пласира в предварително договорени от управителя на дружеството търговски обекти. При доставяне на стоката до купувачите, М. получавал дължимата се за тях сума, като веднъж седмично я отчитал на Б. Х. - също служител в „ДАНИ 64“ ЕООД, като предавал съответно и фактури за гориво, складови разписки, касови бонове и пр. документи, съставяни във връзка с осъществяване дейността на дружеството и пряко извършвана от ответника М.. За осъществяване на дейността, на М. било предоставено от дружеството мобилно фискално устройство, на което да отразява всяка продадена стока и съответно получената ѝ стойност. Обикновено М. получавал трудовото си възнаграждение посредством същия служител Х., който му предавал определената от счетоводството на работодателя сума срещу подпис в разплащателната ведомост. Имало случаи, в които сумата за възнаграждение се изплащала и чрез прихващане на дължимия за отчитане от М. към Х. оборот, но винаги срещу негов подпис.

За получаване на стоката и съответно за нейното пласиране по различните търговски обекти били съставяни съответните документи, стоката била надлежно заприходявана в счетоводството на дружеството и се отчислявала при нейната продажба. Периодично били правени ревизии на отчетното лице.

Както било известно през месец март 2020г. било обявено извънредно положение в страната и обявена пандемия, при което били въведени редица ограничения, включително за определен период от време било забранено пътуване между различни населени места. Това положение препятствало възможността на работодателя да извършва ежеседмичния контрол върху дейността и отчетността на служителя К. М.. Именно през този пандемичен период К. М. чрез телефонен разговор с управителя на дружеството - Г. Г. - на два пъти отправял молба до последния да задържи /не отчете реално като парични средства/ и ползва част от натрупания оборот от стойността на доставените стоки, като мотивирал това свое искане със здравословни

проблеми в семейството. М. уверявал своя работодател, че изключително бързо ще възстанови ползваните средства.

В един значителен по време период М. натрупал оборот, който не отчетел. Започнал да дава уклончиви отговори на поставяните му от работодателя въпроси относно налична и продадена стока. При едно от ненадейните посещения на работодателя в гр. София и направен опит да извърши проверка в офиса на дружеството, служителят М. отказвал да отвори склада под предлог, че се наложило да пътува извън града поради влошено здравословно състояние на неговия баща. В същия момент Г. установил, че липсвало паркирано и предоставеното на М. за служебно ползване МПС. При пореден проведен разговор с последния, той отговорил, че микробусът бил паркиран до неговия собствен дом, а не на мястото за домуването му без логично обяснение за причината.

Едва на 23.12.2020г. управителят на дружеството Г. Г. заедно със служителя Б. Х. успели да направят реална проверка на склада в гр. София. Двата били с намерение да извършат инвентаризация и проверка на наличното количество непродадена стока и съответно да получат отчет за продадената такава, както и съответните парични средства, представляващи продажната стойност на стоката. На място обаче установили, че в склада нямало абсолютно никаква стока. М. нямал и парични средства, които да отчете за продадената от него стока. К. М. дал обяснение /устно/, че бил похарчил сумата от целия натрупан и неотчетен оборот от продадените стоки, поради необходимост лечение на член от семейството си /баща му/. Въпреки неприятната изненада, но проявявайки разбиране към затруднения служителя, Г. се съгласил да предостави по-дълъг срок на своя служител да възстанови липсващите средства на дружеството. К. М. доброволно и собственоръчно подписал уведомление до управителя на „ДАНИ 64“ ЕООД, че дължи до момента на дружеството сумата от 22 000 /двадесет и две хиляди лева/, представляваща неотчетени обороти, като поел задължение да възстанови същата до 01.01.2022г. Непосредствено след това М. отправил до работодателя си и заявление /предизвестие/ за прекратяване на трудовите му правоотношения, считано от 01.01.2021г. Същият бил освободен от работа въз основа на неговото заявление, считано от 01.01.2021г.

От 23.12.2020г., когато М. поел задължение към работодателя си да

възстанови присвоената сума от оборота до настоящия момент, същият не бил изплатил никаква част от нея, не отговарял на обажданията по телефон на своя вече бивш работодател. Тъй като сумата не била изплатена и след 01.01.2022г., то от името на „ДАНИ 64“ ЕООД управителят Г. отправил до К. М. покана за изплащане на задължение посредством телепоща с удостоверение връчване и съдържание на текста. Същата била връчена на член от семейството на ответника на 10.02.2022г. Тъй като и след връчване на тази покана за доброволно плащане, ответникът М. не пристъпил към изпълнение на задължението си, то пред ищеца бил налице правен интерес от предявяване на настоящата искова претенция.

Искането до съда е да постанови съдебен акт, с който да осъди К. П. М., с ЕГН *****, с постоянен адрес: ***** да заплати на „ДАНИ 64“ ЕООД с ЕИК 201557627 със седалище и адрес на управление: гр. Стара Загора, ул. „Подполковник Кесяков“ № 7А, представлявано от управителя Г. Г. Г. с ЕГН ***** сума в размер на 22 922.78лв. /двадесет и две хиляди деветстотин двадесет и два лева и седемдесет и осем стотинки/, от които сумата от 22 000 лева представлява главница и сумата от 922,78 лева, представлява лихва за забава на плащането, считано от 02.01.2022г. до 01.06.2022г. и представляваща причинени имуществени вреди, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, както и да осъди ответника да заплати всички направени от ищеца съдебни и деловодни разноски по настоящото дело.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК от страна на ответника К. П. М. не е постъпил отговор на исковата молба.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца, заявява, че поддържа исковете по изложените в исковата молба доводи.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, не се явява и не взема становище по исковете.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във връзка с чл. 12 ГПК, намира за установено следното:

Видно от подписания от страните трудов договор № *****г.; (л.5 от делото) ответникът К. П. М. е заемал при ищеца длъжност „шофьор,

лекотоварен автомобил“, която „включва отговорностите, изброени в приложената длъжностна характеристика“, като е записано още, че изпълнява възложени задачи съгласно бизнес – план на работодателя. Видно от длъжностната характеристика (л.6 от делото), трудовите задължения на работника са били да приема паричните суми по заплащането на стоките, да ги пази и отчита в счетоводството на дружеството, като носи отговорност за тях и попълва необходимата документация, да предава документите и паричните обороти от възложените задачи, носи отговорност за пласиране на стоката до клиентите и отговаря за приемане на заявки от същите. Отделно от това, са му възложени задължения и отговорностите във връзка с повереното му МПС, неговата експлоатация и съхранението и поверените му горивно – смазочни материали и гуми.

Видно от уведомление за напускане от К. П. М., същият е посочил, че желае да бъде прекратено трудовото му правоотношение с ищеца, считано от 01.01.2021г.

Видно от заповед на управителя на ищцовото дружество за прекратяване на трудово правоотношение № *****г. (л. 8 от делото) трудовото правоотношение с ответника е било прекратено, на основание чл. 325, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, считано от 01.01.2021г., връчена на работника срещу подпис на 04.01.2021 г.

Представени са платежен фиш за месец 12.2020г. и ведомости за заплати от месец 02.2020 - до месец 12.2020г. - 10бр. за изплатени трудови възнаграждения на ответника.

Видно от уведомление от К. П. М. до управителя на „Дани 64“ ЕООД (л. 20 от делото), ответникът е направил изявление, че до 23.12.2020г. дължи на дружеството 22 00 лева – за неотчетени обороти и е направил изявление, че ще възстанови тази сума до 01.01.2022г.

Видно от покана по Телепоща, изходяща от ищеца, получена от ответника, чрез дъщеря му, на 10.02.2022г., ищецът е уведомил ответника, че като служител на „Дани 64“ЕООД са му били поверени собствени на дружеството стоки, които след пласирането им до клиентите и получаване от тях на продажната им стойност, не е отчетел парите в размер на 22 000 лева, за което е подписал уведомление с признание за това от 23.12.2020г., но не е възстановил сумата в посочения срок 01.01.2022 г., поради което му е

предоставен 7 – дневен срок за плащане от получаване на настоящата покана, с предупреждение, че при неизпълнение в срок, дружеството ще потърси правата си по съдебен път, включително за дължимите лихви и съдебни разноси.

От договор за наем от 04.02.2020г. се установява че „Атлантик Асет Мениджмънт“ ООД, като наемодател, е предоставил на „Дани 64“ ЕООД, като наемател, за временно и възмездно ползване помещение в Производствен корпус в гр. София, срещу заплащане на наемна цена за срок от 1 година.

За изясняване на обстоятелствата по делото са разпитани свидетелите Б. Х. Г., Й.Б.К. и Г.Х.Х..

Свидетелят Б. Х. Г., работник в „Дани 64“ ЕООД от шест години, разказва, че ответникът К. работил в същото дружество от началото на 2020 до края на годината, като извършвал разноса на стоката на дружеството в гр. София. Затова свидетелят се срещал с него, или в гр. Пловдив, или в гр. София, и му предавал стока срещу стокови разписки, като, от своя страна, К. му предавал седмичния си отчет, документите и парите, които трябвало да отчете на дружеството. Всичко било в плик. Шефът му му казвал колко пари трябва да вземе от К.. Не се водил по написаното от отчета или от стоковите разписки. К. ги предавал на свидетеля, а той ги носил на шефа. К. получавал стока и от другите фирми, с които работили. В края на 2020г. шефът му му казал, че К. се укрива, да отидат двамата в гр. София до склада, където се държала стоката. Складът бил празен. Питали къде била стоката, но К. мълчал, нямал обяснение. Тогава шефът му казал на К. колко пари му дължи, К. се съгласил с това и се разбрали собственоръчно да подпише документ колко пари дължи и че ще му ги върне за една година. Взели му буса, който бил на фирмата. Свидетелят описва по следния начин естеството на работата си, че той вземал стоката срещу документ и накрая на деня си я отчитал. Описвал си брака, описвал си стоката, която му е останала и не е успял да продаде за деня. Оттам си смятал колко му бил оборота, вадил неплатените стоки, както и тези, които били платени по банков път, отстъпки и т.н., и така получавал сумата, която трябвало да отчете на шефа си и я предавал. Това го правил всеки ден, тъй като бил в гр. Стара Загора, а К. го правил веднъж в седмицата, защото бил в гр. София.

Свидетелят Й.Б.К., работник в „Гранд Комерс“, като разнос – търговия от

2002 г., разказва , че с „Дани 64“ЕООД имат търговски отношения, като ги зареждат със стока. К. си давал заявка в офиса на „Гранд Комерс“ и свидетелят преди гр. София му се обаждал да се разберат къде да се чакат, за да му предаде стоката. К. бил представителя на „Дани 64“ ЕООД в София. К. не му плащал пари за стоката. Фактурата за стоката, която свидетелят предавал на К. я давал на фирма „Дани 64“ЕООД и от „Дани 64“ЕООД плащали тази фактура.

Свидетелят Г.Х.Х., управител и собственик на „Брабион“ ЕООД, разказва, че „Дани 64“ЕООД е техен дистрибутор на произвеждания от тях хляб и хлебни изделия. Преди две години К. от името на „Дани 64“ЕООД идвал с бус и вземал стоката от *****, след това те пращали фактурата на „Дани 64“ЕООД, като управителят на дружеството Г. я плащал по банков път. К. не им давал или вземал от тях пари, вземал само продуктите със стокова разписка.

Съдът кредитира изцяло показанията на всички свидетели, защото са еднопосочни и взаимодопълващи, пресъздават техни преки и непосредствени наблюдения относно организацията на работа в ищцовото дружество и извършваната дейност от ответника.

При така установеното от фактическа страна, съдът, от правна страна, намира следното:

С оглед изложените в исковата молба твърдения, че ищецът и ответникът са били в трудовоправни отношения, като ответникът е бил материално отговорно лице, като негово задължение е било да приема паричните суми по заплащането на стоките, да ги пази и отчита в счетоводството на дружеството и като такова не е отчело получените от него парични средства, то този иск намира правното си основание в чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ. Искът за заплащане на мораторна лихва е с правно основание чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Съгласно установената съдебна практика по приложението на чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ, работникът, комуто е възложено като трудово задължение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности отговаря спрямо работодателя за липса, когато е получил такива, но не е представил документи за изразходването им. Липсата на парични или материални ценности се състои в недостиг, недоимък в склада, т. е. представлява състояние на неотчетност, за което е характерен неустановения

му произход, невъзможността да се установят причините за състоянието на неотчетност.

При предявен иск по чл. 207, ал.1, т. 2 КТ в тежест на работодателя - ищец е да установи, при условията на пълно и главно доказване, следните факти: съществуването на трудовоправни отношения с ответника към момента на причиняване на липсата; възложена на последния отчетническа функция и наличието на липси, т.е. на вреди с неустановен произход. В тежест на работодателя е да докаже получаването на паричните средства от работника, които е следвало да се отчетат на работодателя, а на работника - ответник – че е отчетел на работодателя тези парични средства, като му ги е предал, т.е. работникът /материално отговорното лице/ следва да опровергае презумпцията, че липсата е причинена от него или по негова вина /в който смисъл е и съдебната практика, постановена по реда на чл. 290 ГПК /напр. Решение № 380/02.06.2009 г. по гр.д. № 758/2009 г. на ВКС, I. ГО; Решение № 449/3.07.2006г по гр.д. № 2732/2004 г. ВКС, IV г.о., Решение № 1105/23.10.2008 г. по гр.д. № 2055/2006 г. на ВКС, IV г.о. и Решение № 1659/27.10.2005 г. по гр.д. № 1195/2003 г. на ВКС, I. г.о./-. Само при доказани от работодателя липси, е налице презумпция за причиняване на недостига, както и за вина на отчетника за настъпването на това състояние, като в тежест на работника е да обори тази презумпция.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, подробно обсъдени при изложението на фактическата обстановка по делото, по безспорен начин се установи, че страните са били в трудово правоотношение, по силата на което ответникът е изпълнявал отчетнически функции, било му е възложено да приема паричните суми по заплащането на стоките, да ги пази и отчита в счетоводството на дружеството, като е налице извънсъдебно признание от ответника, че същият не е отчетел на работодателя си сумата от 22 000 лева – от получени от него продажни цени от предадените му и продадени от него стоки, като е поел задължение да възстанови тази сума до 01.01.2022г. Ответникът, редовно призован за настоящото производство, не се явява и не оспорва изложеното в исковата молба и представените с нея писмени доказателства.

Предвид гореизложеното, предявеният иск с правно основание чл. 207, ал.1, т. 2 КТ в размер на 22 000 лева следва да бъде уважен изцяло, ведно със

законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане. Съгласно тази разпоредба работникът дължи и законни лихви от деня на причиняването на щетата, а ако това не може да се установи - от деня на откриването на липсата. В случая законната лихва се претендира за по – кратък период – от деня, следващ датата на падежа на поетото задължение за връщане на сумата – 02.01.2022г. до 01.06.2022г., която възлиза на сумата в размер на 922,78 лева, поради което в този размер и за този период следва да бъде уважен искът по чл. 86, ал.1 ЗЗД.

С оглед изхода на делото и на основание 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати на ищеца сумата от 2215,56 лева – разноси по делото, включващи държавна такса в размер на 916,91 лева и възнаграждение за един адвокат в размер на 1298,65 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА К. П. М., ЕГН: *****, с постоянен адрес *****, **да заплати на „Дани 64“ЕООД, ЕИК 201557627, със** седалище и адрес на управление гр. Стара Загора, ул. Подполковник Кесяков 7А, **сумата в размер на 22 000 лева** – стойността на причинени от К. П. М. липси на парични средства, които е следвало да съхранява и отчита на „Дани 64“ЕООД и **сумата в размер на 922,78 лева** – мораторна лихва за забава за периода от 02.01.2022г. до 01.06.2022г. , **ведно със законната лихва** върху главницата, считано от 09.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА К. П. М., ЕГН: *****, с постоянен адрес *****, **да заплати на „Дани 64“ЕООД, ЕИК 201557627, със** седалище и адрес на управление гр. Стара Загора, ул. Подполковник Кесяков 7А, **сумата в размер на 2215,56 лева,** представляваща направените от дружеството разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано от страните пред ОС – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____